

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010043
Dátum vydania rozhodnutia:	18.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010043.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Bratislavská 1/a, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokát Zlámalová Zuzana, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Trnavská 11, za ktorú koná advokátka Mgr. Zuzana Zlámalová, proti odporcovi Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 8, P. O. Box 155, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí odporcu č. RP/09/2012 zo dňa 21. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/09/2012 zo dňa 21. februára 2012, p o t
v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66, € (šesťdesiatšesť eur) na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v X. P., č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXXXXX, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca napadnutým rozhodnutím č. RP/09/2012 zo dňa 21. februára 2012 rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia odporcu (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z.) tým, že v rámci programu Po čom ženy túžia odvysielaného na programovej službe TV MARKÍZA dňa 2. októbra 2011 o cca 14:06 hod. odvysielal o cca 16:05 hod. reklamný blok, ktorého priemerná hladina intenzity bola o 6,725186 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity päťminútového úseku programu, ktorý vysielaniu tohto reklamného bloku predchádzal, čím došlo k odvysielaniu uvedenej reklamy takým spôsobom, že zvuková intenzita jej vysielania bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného v čase predchádzajúcom jej odvysielaniu, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 3320 € podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z.

Odporca v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na posudzovanie zvukovej intenzity bolo použité zariadenie Dolby LM 100 Broadcast Loudness Meter, ktoré poskytuje dáta o hladine intenzity zvuku vo forme priemernej hladiny intenzity $Leq(A)$ definovanej normou IEC 60804, za časový interval 10 s. Hodnota $Leq(A)$ je udávaná v decibeloch s presnosťou na 0,1 dB. Rada rozhodnutím č. RZK/73/2008 stanovila, že k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu porušenia podmienok vysielania reklamy a telenákupu dôjde až vtedy, ak je rozdiel hladiny intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu a zložiek programovej služby vyšší ako 6 dB; za referenčný rozsah bolo vybraté vysielanie cca 5 min. pred reklamou, vysielanie reklamy a vysielanie cca 5 min. po reklame. Je nesporné, že 5-minútová pasáž filmu predchádzajúca vysielaniu reklamy bola tichšia ako štvrtý reklamný blok, preto bolo povinnosťou navrhovateľa, aby túto skutočnosť zohľadnil pri vysielaní štvrtého reklamného bloku, ktorý do programu vložil, a prispôbil jej hlasitosť hlasitosti programu, ktorý mu predchádzal. U právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie. Podstatné je preto len to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Skutočnosť, že navrhovateľ vložil reklamu do tichšej časti filmu, nemožno považovať za liberačný dôvod. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Odporca pri ukladaní pokuty zohľadnil rozsah a dosah vysielania (navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom), následky porušenia povinnosti (obmedzenie recipientov v ich rozhodnutí, či chcú vnímať reklamný blok, možné získanie výhody v dôsledku použitia reklamnej techniky, ktorá je zákonom zakázaná, oproti subjektom, ktoré využívajú len zákonom aprobované reklamné techniky), trvanie správneho deliktu a spôsob porušenia povinnosti (v rámci programu Po čom ženy túžia boli odvysielané štyri reklamné bloky, pričom len jeden z nich bol odvysielaný tak, že jeho zvuková intenzita bola vyššia ako zvuková intenzita časti programu, ktorá mu predchádzala), závažnosť správneho deliktu (nízka, nakoľko hranica 6dB bola prekročená len jedným reklamným blokom o cca 0,725 dB). V dôsledku uvedeného odporca uložil navrhovateľovi sankciu na spodnej hranici zákonom vymedzenej sadzby.

Proti rozhodnutiu odporcu č. RP/09/2012 podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok, v ktorom navrhol rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Navrhovateľ v opravnom prostriedku uviedol, že odvysielaním reklamných blokov v čase o 21:49 hod. v rámci programu s názvom Ako uloviť družičku vysielaného v čase od 20:40 hod. dňa 15. mája 2010 (rozhodnutie odporcu č. RP/09/2012 sa týka programu Po čom ženy túžia odvysielaného na programovej službe TV MARKÍZA dňa 2. októbra 2011 o cca 14:06 hod. a reklamného bloku odvysielaného o cca 16:05 hod., pozn. súdu) neprišlo k porušeniu ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Reklama a telenákup sú špecifickými časťami vysielania a ako také, aby naplnili svoj účel, majú prevažne dynamický charakter, snažia sa diváka zaujať, vyburcovať, presmerovať jeho záujem na sledovanie deja. Namietal, že odporcom používaná metodika merania smeruje k nevykonateľnej regulácii úrovne toho istého reklamného bloku - raz mal byť reklamný blok regulovaný podľa priemernej hlasitosti nameranej v časovom úseku programového obsahu 5 min. pred jeho vysielaním a súčasne by mal byť ten istý reklamný blok regulovaný podľa priemernej hlasitosti nameranej v čase nasledujúcom po jeho odvysielaní. Navrhovateľ považuje za nezmysel, aby ten istý reklamný blok bol vysielaný raz s hlasitosťou prispôbosenou hlasitosti predchádzajúcich 5 min. programu a súčasne aj hlasitosti nasledujúcich 5 min. programu. Odporcom používaná metóda nemeria rozdiel v hlasitosti, ale porovnáva množstvo hlasných častí v programe a v reklame na časovom úseku 5 min. Navrhovateľ považuje zákon v § 34 ods. 3 za nepresný a umožňujúci rozličné spôsoby jeho výkladu. Teoreticky, ak by bola v programe vysielaná pasáž celkom tichá, tak by aj reklama musela byť vysielaná tiež celkom stíšená. Navrhovateľ každý reklamný blok automaticky reguluje (stíša) o -6 dB nadol. Ak by teda navrhovateľ mal naplniť literu zákona, musel by začiatok alebo koniec reklamného bloku úplne stíšiť, t.j. vysielat' bez zvuku alebo so zvukom minimálnym. V budúcnosti navrhovateľ plánuje investovať do sofistikovanejšieho audioprocesora ORBAN, ktorý dokáže presnejšie prispôbiť plynulosť regulácie. Poukázal na to, že každé audiovizuálne dielo je dielom autorským, do ktorého nie je možné zasahovať bez súhlasu jeho autora. Navrhovateľ odovzdáva svoj signál pre distribúciu rôznym operátorom - pre analógové terestriálne vysielanie, DVB-T a DVB-S je telekomunikačným operátorom spoločnosť TowerCom, od ktorého preberajú signál všetci retransmisní operátori.

Navrhovateľ zároveň namietal, že posledný reklamný blok v programe Po čom ženy túžia začínajúci o 15:05:51 nasledoval po romantickej pasáži filmu, kde boli len jednoduché dialógy, tiché pasáže alebo pasáže s tichým hudobným doprovodom; ticho sa nedá zosilňovať. Navrhovateľ uviedol, že samotné meranie nespochybňuje, ale spochybňuje metodiku jeho vyhodnotenia. Všetky štyri reklamné bloky neboli hlasnejšie, iba pasáž filmu pred posledným blokom bola tichšia (ale v rámci autormi definovaného dynamického rozsahu). Hlasitosť toho istého reklamného bloku voči časti filmu nasledujúcej po ňom nedosiahla ani rozdiel 1 dB. Používané merania idú proti zmyslu zákona. Pre komfortnú reprodukciu zvuku v celom programovom toku príslušnej programovej služby je potrebné dodržiavať úroveň hovoreného slova vo fyziologicky definovanom rozsahu (najtichšie pasáže sú zrozumiteľné, najhlasnejšie nerušia). Mala by sa vyhodnocovať hlasitosť dialógov (Dialnorm Loudness). Každý divák si nastavuje hlasitosť podľa vlastných fyziologických parametrov. Autori, ktorí realizujú celkovú mixáž, potom prispôbujú relatívnu hlasitosť ostatných zvukových atribútov - hudby, atmosfér, ruchov, tak aby boli dialógy vždy zrozumiteľné a aby tie najhlasnejšie nerušili.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku ďalej namietal nedodržanie zásady súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania, zásady materiálnej pravdy a zásady materiálnej rovnosti osôb pred zákonom. Odporca sa odvoláva na svoje rozhodnutie č. RZK/73/2008; navrhovateľ však nebol účastníkom tohto konania, obsah rozhodnutia nepozná a nenachádza sa ani na internetovej stránke odporcu. Navrhovateľovi nie je známy žiaden dokument, ktorým by vysielatelia v roku 2008 mali odsúhlasiť metódy merania zvukovej intenzity. Navrhovateľ sa domnieva, že odporca ako orgán verejnej moci voči nemu koná neodôvodnene represívne, nerešpektuje požiadavky a návrhy navrhovateľa a kladie naňho neprimerané požiadavky.

Odporca v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa navrhol svoje rozhodnutie potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľom predložené vyjadrenia v správnych konaniach č. 170-PLO/O-2669/2010, 119-PLO/O-1808/2010, 171-PLO/O-2670/20140, 132-PLO/O-2169/2010 a č. 208-PLO/O-3446/2010 sú v predmetnej právnej veci irelevantné, pretože boli predložené v správnych konaniach, ktoré už boli právoplatne skončené. Poukázal na to, že navrhovateľ samotné meranie nespochybňuje, nenamietal namerané hodnoty. Odporca opätovne poukázal na svoje rozhodnutie č. RZK/73/2008. Odporca ďalej uviedol, že jednotlivé reklamné bloky vo vzájomnom porovnávaní v rámci predmetného programu síce neboli hlasnejšie, je to však irelevantné z hľadiska ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. V zmysle citovaného ustanovenia sa porovnáva zvuková intenzita odvysielanej reklamy a častí programovej služby, ktoré jej predchádzajú a ktoré za ňou nasledujú. V predmetnej veci je nesporné, že 5-minútová pasáž filmu predchádzajúca vysielaniu štvrtého reklamného bloku bola tichšia ako samotný reklamný blok, preto bolo povinnosťou navrhovateľa, aby túto skutočnosť pri vysielaní štvrtého reklamného bloku zohľadnil a prispôbil jeho hlasitosť hlasitosti programu, ktorý mu predchádzal. Navrhovateľ vôbec nemusel zasahovať do úrovni audiočastí predmetného filmu alebo porušiť autormi nastavený charakter prezentácie. Odporca považuje za účelové a bezpredmetné tvrdenie navrhovateľa o nemožnosti zosilňovať ticho, resp. že hlasitosť reklamného bloku v porovnaní s časťou programu, ktorá nasledovala tesne po reklamnom bloku, nedosiahla ani rozdiel 1 dB. Skutočnosť, že navrhovateľ vložil reklamu do tichšej pasáže filmu, nemožno považovať za liberačný dôvod. Pre výpočet priemernej hladiny intenzity za časový interval $LeqINT(A)(n_z, n_k)$ bol použitý vzťah vyplývajúci z návrhu metodiky pre posudzovanie zvukovej intenzity vysielaného programu prostredníctvom meracieho zariadenia, ktorý bol vypracovaný Y. C., P. P., P. a C. P. M., členmi Katedry rádioelektroniky na Fakulte elektrotechniky a informatiky Slovenskej technickej univerzity v Bratislave. Stanovenie rozdielu hladín intenzít reklamy a programu na úrovni 6 dB dáva vysielateľovi dostatočný priestor, aby zvukovú intenzitu reklamy prispôbil zvukovej intenzite zložky programovej služby, do ktorej je vkladaná. Používaná metóda ani jej vyhodnocovanie nejdú proti zmyslu zákona. Používaná metóda vystihuje to, čo diváci subjektívne vnímajú ako hlasnejšiu reklamu a smeruje k naplneniu účelu § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorým je ochrana recipienta pred ďalším komerčným tlakom v podobe hlasnej reklamy. Odporca zdôraznil, že navrhovateľ mu v správnom konaní nepredložil žiadny odborný posudok ani meranie, priložil len odporúčanie Medzinárodnej telekomunikačnej únie s názvom Rec. ITU-R BS.1770 (druhá revízia) a odporúčanie Výboru pre moderné televízne systémy s názvom RP ATSC A/85, s ktorými sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal.

Odporca uviedol, že tvrdenie navrhovateľa, že mu rozhodnutie odporcu č. RZK/73/2008 nebolo známe, je nepravdivé. Odporca navrhovateľovi uvedené rozhodnutie doručil ako prílohu listu č. 2576/2010. Závery, ku ktorým odporca dospel v rozhodnutí č. RZK/73/2008, sú v prospech navrhovateľa, nakoľko v ňom bola určená kritická hodnota rozdielu hladiny intenzity zvuku vysielanej reklamy a časti programovej služby, ktorá jej vysielaniu predchádzala, alebo po nej nasledovala, ktorej prekročením dôjde k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. hodnotu viac ako 6 dB. Navyše, metodika používaná odporcom bola prerokovaná 24. júla 2008 aj za účasti zástupcu navrhovateľa. Navrhovateľ teda pozná kritériá, na základe ktorých odporca zisťuje zvukovú intenzitu vysielanej reklamy a časti programu, ktoré jej predchádzajú a tesne po nej nasledujú, má možnosť regulovať hlasitosť reklamy. Samotná metodika merania a jej vyhodnocovanie sú nastavené tak, aby bola zabezpečená právna istota navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. preskúmal postupom podľa § 250I a nasl. Občianskeho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že opravný prostriedok nie je dôvodný. Rozhodol na nariadenom pojednávaní rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil dňa 15. mája 2013 (§ 156 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu č. 498-PLO/O-6502/2011, zistil, že odporca dňa 8. novembra 2011 začal správne konanie voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že v rámci programu Po čom ženy túžia odvysielaného na programovej službe TV MARKÍZA dňa 2. októbra 2011 o cca 14:06 hod. odvysielal o cca 16:05 hod. reklamný blok spôsobom, že zvuková intenzita vysielanej reklamy mohla byť vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného tesne pred odvysielaním tohto reklamného bloku. V oznámení bol navrhovateľ vyzvaný, aby sa k predmetu správneho konania vyjadril, navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2, ods. 3, § 33 ods. 1, § 34 ods. 3 Správneho poriadku a aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia. Navrhovateľ bol poučený o možnosti nahliadať do spisu. Oznámenie o začatí správneho konania bolo právnej zástupkyňi navrhovateľa doručené 6. decembra 2011.

Po písomnom vyjadrení navrhovateľa odporca rozhodol dňa 21. februára 2012 tak, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci programu Po čom ženy túžia odvysielaného na programovej službe TV MARKÍZA dňa 2. októbra 2011 o cca 14:06 hod. odvysielal o cca 16:05 hod. reklamný blok, ktorého priemerná hladina intenzity bola o 6,725186 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity päťminútového úseku programu, ktorý vysielaniu tohto reklamného bloku predchádzal, čím došlo k odvysielaniu uvedenej reklamy takým spôsobom, že zvuková intenzita jej vysielania bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného v čase predchádzajúcom jej odvysielaniu, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 3320 € podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z.

V zmysle ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielaná reklama a telenákup nesmú byť vysielané takým spôsobom, že zvuková intenzita ich vysielania je vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby vysielaných v čase predchádzajúcom vysielaniu reklamy alebo telenákupu, ako aj v čase tesne nasledujúcom po ich odvysielaní. Takýto spôsob vysielania sa použije aj pri vysielaní zvukovo-obrazových prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby podľa odseku 1. Citované ustanovenie bolo zavedené zákonom č. 13/2007 Z. z. s účinnosťou od 1. februára 2007. Z dôvodovej správy k zákonu č. 13/2007 Z. z. vyplýva, že „cieľom novely zákona je odstránenie rušivých momentov pri sledovaní vysielania programových služieb, alebo ďalších zvukových, obrazových, alebo zvukovoobrazových informácií určených na príjem verejnosťou. Viacerí vysielatelia zvyšujú zvukovú intenzitu počas vysielania reklamy a oznamu o sponzorstve programu, čím vysielanie pôsobí rušivo a potiera program vysielaný pred reklamou. Vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby sa nezvyšovala intenzita zvuku počas vysielania reklamy, pri vysielaní zvukovoobrazových

prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby a rovnako pri vysielaní oznamu o sponzorstve programu. Táto novela nemá zámer odstrániť reklamu, či sponzorstvo z televíznej obrazovky a už vôbec nie je jej cieľom znížiť trh reklám, ktorý je dôležitý pre samotnú existenciu rôznych televízií. Výsledkom tejto novely má byť len úprava formy a spôsobu uvádzania reklamy, telenákupu a oznamu o sponzorstve programu tak, aby ich prezentácia bola v štandardnej forme, v akej sa prezentujú všetky ostatné televízne programy, a teda aby intenzita zvuku bola na rovnakej úrovni a neobťažovala tak príjemcu, teda samotného diváka. V dnešnej technicky pokročilejšej dobe existujú televízne prijímače so zabudovanou ochranou, ktoré tento problém riešia samé, avšak väčšina slovenských domácností si z finančného hľadiska nákup takejto techniky dovoliť nemôže, a preto považujeme za správne upraviť tento nepriaznivý stav týmto návrhom novely.“

Z ustanovenia § 34 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a jeho gramatického a logického výkladu vyplýva, že sa skúma pomer zvukovej intenzity zložiek programovej služby a zvukovej intenzity reklamy alebo telenákupu vysielaných v rámci určitej zložky programovej služby. Nejde o vzájomné porovnávanie zvukovej intenzity jednotlivých reklamných blokov zaradených do zložky programu; inak povedané, neskúma sa, či viaceré reklamné bloky zaradené do toho istého programu sú rovnakej zvukovej intenzity alebo rozdielnej zvukovej intenzity. Ide o porovnávanie zvukovej intenzity vysielania reklamy alebo telenákupu so zvukovou intenzitou programu, ktoré reklame alebo telenákupu bezprostredne predchádza a ktoré za ním nasleduje, teda v rámci kontinuálneho priebehu programu. Preto je reálne, že reklamné bloky budú zaradené do častí programu, ktorých zvuková intenzita sa bude líšiť. V takom prípade je povinnosťou vysielateľa v zmysle § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. zabezpečiť primeranosť zvukovej intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu vo vzťahu k zvukovej intenzite programu, do ktorého sú zaradené. Účelom ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je odstránenie rušivých momentov pri sledovaní vysielania programových služieb, aby reklama alebo telenákup neobťažovali príjemcu, teda samotného diváka, nadmerným hlukom v porovnaní so sledovaným programom. Nie je prijateľné, aby vysielateľ určil stabilnú zvukovú intenzitu reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na to, či budú vysielané v hlučnej časti programu alebo v tichej časti programu. Kým v hlučnej časti programu zvuková intenzita vysielanej reklamy nemusí predstavovať porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., v tichšej časti programu vysielaná reklama tej istej zvukovej intenzity ako v hlučnej časti programu už predstavuje porušenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a tým aj vyvodenie deliktualnej zodpovednosti vysielateľa za správny delikt. Vychádzajúc z uvedeného, vysielateľ je povinný zohľadniť zvukovú intenzitu jednotlivých častí programu, do ktorých zaradil vysielanie reklamy alebo telenákupu, a prispôbiť tomu aj zvukovú intenzitu reklamy alebo telenákupu. Opačný výklad by bol v rozpore s účelom ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že sa oboznámil s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/19/2012 z 29. januára 2013, avšak s jeho závermi sa nestotožnil. Z rozsudku sp. zn. 3SŽ/169/2012 nie je zrejmé, či sa súd zaoberal teleologickým výkladom (e rationie legis) ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., tak ako to je v predmetnej právnej veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej právnej veci zároveň poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/2007 a III. ÚS 274/2007, podľa ktorých pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvoradne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca musí sa od neho odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z administratívneho spisu preukázané, že navrhovateľovi bolo známe rozhodnutie odporcu č. RZK/73/2008, ktorým odporca určil, že k porušeniu § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. dochádza až v prípade, ak je rozdiel hladín intenzít vysielania 5 minút

predchádzajúceho reklame alebo po nej nasledujúceho a reklamy väčší ako 6 dB, pretože právna zástupkyňa navrhovateľa preukázateľne uvedené rozhodnutie prevzala 11. mája 2010 v správnom konaní č. 119-PLO/O-1808/2010, čo preukazuje v administratívnom spise založená doručka. Odporca v uvedenom rozhodnutí uviedol, že prah rozlíšiteľnosti úrovne hlasitosti sa mení v závislosti od spektrálneho zloženia signálu, ale aj od hlasitosti jeho jednotlivých zložiek; posudzujú sa čisté osamelé tóny bez maskovania. Pre posúdenie reálneho zvukového signálu treba zobrať do úvahy, že ide o zmes veľkého počtu tónov s rôznou intenzitou aj s rôznou dobou trvania. Vnímanie rozdielov v intenzite je subjektívnou záležitosťou, na ktorú majú vplyv napríklad technické parametre vysielaného programu, spôsob šírenia prenosu a kvalita signálu, kvalita koncového zariadenia diváka, sluch diváka a podobne. Z uvedených dôvodov bolo potrebné stanoviť prah rozlíšiteľnosti úrovne hlasitosti na takej úrovni, ktorá na jednej strane bude prihliadať na tieto aspekty a nebude v rozpore s § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Odporca po zvážení všetkých uvedených aspektov určil, že zvuková intenzita vysielanej reklamy a telenákupu bude vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby v tom prípade, ak rozdiel jednotlivých úrovní zvukovej intenzity bude väčší ako 6 dB. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku v spojení s § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Preto ak odporca v skutkovo zhodnej veci určil, že skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. bude zakladať až rozdiel jednotlivých úrovní zvukovej intenzity reklamy a programovej služby vyšší ako 6 dB a odporca toto kritérium dodržiava, nie je dôvod meniť ho ani v tejto právnej veci. Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. odporcovi poskytuje možnosť voľnej úvahy v určení výšky zvukovej intenzity, ktorá predstavuje konanie smerujúce k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu, nakoľko zákonodarca v ustanovení § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. uviedol, len slovo „vyššia“ bez numerického vyjadrenia. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí vydaných na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), súd preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že správne uváženie odporcu v určení výšky zvukovej intenzity vysielanej reklamy a programovej služby nevybočilo z hraníc stanovených zákonom, je primerané a zodpovedá účelu ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vyjadrenému zákonodarcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil porušenie zásady aktívnej súčinnosti s účastníkmi konania ani zásady materiálnej pravdy. Navrhovateľ bol poučený o možnosti nahliadať do administratívneho spisu, vyjadril sa k začatiu správneho konania ako aj k jeho podkladom, mal vedomosť o rozhodnutí odporcu č. RZK/73/2008. Navrhovateľ nebol znevýhodnený oproti iným vysielateľom, pretože odporca aj u iných vysielateľov dodržiava kritérium prekročenia zvukovej intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu v porovnaní so zvukovou intenzitou programu o 6 dB.

Odporca preto správne rozhodol, že navrhovateľ porušil ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., zohľadnil objektívnu zodpovednosť právnickej osoby za správny delikt (teda bez ohľadu na zavinenie); mieru prekročenia zvukovej intenzity reklamy v porovnaní so zvukovou intenzitou programovej služby vysielanej bezprostredne pred reklamou o 0,725186 dB zohľadnil pri ukladaní sankcie v dolnej hranici zákonnej sadzby pokuty (navrhovateľovi bola uložená pokuta vo výške 3320 € v rámci zákonného rozsahu uloženia pokuty od 3319 € do 165 969 €).

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporu č. RP/09/2012 zo dňa 21. februára 2012 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko navrhovateľ nebol v konaní úspešný a odporcovi náhrada trov konania neprináleží.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť súdny poplatok podľa ustanovenia § 2 ods. 4 druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len zákon č. 71/1992

Zb.), v zmysle ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška súdneho poplatku 66 € za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu, ak rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov v znení účinnom do 30. septembra 2012 v spojení s § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Súdne preskúmavacie konanie v predmetnej právnej veci bolo začaté 20. apríla 2012 doručením opravného prostriedku Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (§ 82 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku), preto bolo o výške súdneho poplatku rozhodnuté v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.